

Ο παπάς της σφαγής του Διστόμου στέλνει ένα μήνυμα στους σύγχρονους Έλληνες

/ [Ιστορία - Εθνικά Θέματα](#)

Τις τελευταίες μέρες, εκδηλώνεται μια φοβία από ορισμένους συμπολίτες μας απέναντι στην προοπτική εγκλωβισμού ενός αριθμού προσφύγων στον τόπο μας. Ας δούμε τι έχει να μας πει σχετικά η μαρτυρία του επικεφαλής του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού Σουηδού Στούρε Λίννερ κατά την περίοδο της Κατοχής, για μια συγκλονιστική εμπειρία που είχε από το μαρτυρικό Δίστομο (από το αυτοβιογραφικό του έργο: «Η Οδύσσειά μου»).

...Παντρευτήκαμε στις 14 Ιουνίου. Ο Emil Sandstrom, πρόεδρος της Ελληνικής Επιτροπής, διοργάνωσε μία δεξίωση για την κατάσταση. Αργά το βράδυ με πλησίασε και με τράβηξε στην άκρη σε μια γωνία, μακριά από τα γέλια και φωνές, να μιλήσουμε ιδιαιτέρως.

Μου έδειξε ένα τηλεγράφημα που μόλις είχε λάβει: Οι Γερμανοί έσφαζαν επί τρεις μέρες τους κατοίκους του Δίστομου, κοντά στους Δελφούς, και στη συνέχεια έκαψαν το χωριό. Αν υπήρχαν επιζώντες, θα έχουν ανάγκη από άμεση βοήθεια. Το Δίστομο ήταν εντός της περιοχής ευθύνης μου για την προμήθεια τροφίμων και φαρμάκων. Πέρασα στο τηλεγράφημα στην Κλειώ [τη σύζυγό του] να το διαβάσει. Εκείνη έκλεισε τα μάτια και αμέσως αναχώρησε διακριτικά από τη γιορτή.

Περίπου μία ώρα αργότερα ήμασταν στο δρόμο μας μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Χρειάστηκαν αρκετές αγωνιώδεις ώρες για να ταξιδέψουμε ανάμεσα στους λεηλατημένους δρόμους και να περάσουμε αρκετά οδοφράγματα. Ήταν ξημερώματα όταν φτάσαμε τελικά στον κεντρικό δρόμο που οδηγούσε στο Δίστομο.

Όρνια ανέβαιναν αργά και διστακτικά σε χαμηλό ύψος από τις πλευρές του δρόμου, όταν άκουσαν να ερχόμαστε. Κατά μήκος του δρόμου ανθρώπινα σώματα κρέμονταν από κάθε δέντρο, τρυπημένα με τις ξιφολόγχες – μερικοί ήταν ακόμα ζωντανοί. Αυτοί ήταν οι χωρικοί, που τιμωρήθηκαν με αυτό τον τρόπο επειδή ήταν ύποπτοι για την παροχή βοήθειας στους αντάρτες της περιοχής, οι οποίοι είχαν στήσει ενέδρα σε μια μονάδα SS. Η μυρωδιά ήταν ανυπόφορη.

Στο χωριό τα τελευταία απομεινάρια των σπιτιών ακόμα καίγονταν. Εκατοντάδες νεκρά σώματα ανθρώπων όλων των ηλικιών, από ηλικιωμένους μέχρι νεογέννητα, ήταν σκορπισμένα γύρω στο χώμα. Αρκετές γυναίκες θανατώθηκαν με ξιφολόγχες, με τις μήτρες τους στο χώμα και τα στήθη τους κομμένα. Άλλοι ήταν στραγγαλισμένοι με τα έντερά τους τυλιγμένα γύρω από το λαιμό τους. Φαινόταν σαν να κανείς να μην είχε επιζήσει ...

Όμως εκεί! Ένας γέρος στο τέλος του χωριού! Είχε ως εκ θαύματος επιζήσει της σφαγής. Ήταν σοκαρισμένος από τον τρόπο γύρω του, με ένα άδειο βλέμμα, και μια έκφραση απορίας. Κατεβήκαμε στη μέση της καταστροφής και φωνάξαμε στα ελληνικά: «Ερυθρός Σταυρός! Ερυθρός Σταυρός! Ήρθαμε για να βοηθήσουμε!

... Διαβάστε τη συνέχεια στην Πεμπτουςία εδώ: www.pemptousia.gr

Πηγή: Sture Linner, *Min Odysse*, Stockholm: Norstedt, 1982